

„Co na mě tak civíš?“ vzhledla Lory s toastem v ruce.

„Necivím,“ pokusila se Emily o přesvědčivý tón, ale moc se jí to nepodařilo. Ve skutečnosti opravdu hleděla na Lory upřeně, i když to neměla v úmyslu. Nemohla se ubránit, aby si věčně neprohližela všechny členy rodiny. Lindu, Lory, Alexandra, mamku i tatku.

Nebylo to až tak překvapivé. Sotva před týdnem jí řekli, že je adoptovaná. Tedy ne normálně adoptovaná – našli ji. Prostě *nalezenec*, pomyslela si nad miskou s cereáliemi. Nepřítomně je promíchávala a uvědomila si, že na ně vůbec nemá chuť. Nalezenci patřili do dávných dob., Teď už by se přece něco takového stát nemělo.

Nejspíš se ovšem taky běžně nestává, aby starším dvojčatům narostla přímo před vámi křídla. Lidi si většinou myslí, že nadpřirozené bytosti neexistují. Emily měla důkaz o opaku – žila s pěti z nich.

„Už zase!“ odložila Lory toast a dožadovala se vysvětlení: „Mám divný make-up, nebo co?“

„Ne... teda ne divnější než jindy,“ pokrčila rameny Emily. Lory se líbily třpytivé stíny, ale ve

škole nebylo líčení dovoleno, tak si dělala make-up jenom o víkendech. Znamenalo to, že s každou jeho součástí strávila nejméně půl hodiny. Dneska měla konečky řas ozdobené maličkatými fialovými drahokamy.

„Vidíš vůbec?“ zeptala se Emily a naklonila se přes stůl k Lory. Dívala se na ni tak zblízka, že ucítila i lehounký závan vzduchu rozvířený pohybem řas.

„Samozřejmě že jo,“ odsekla popuzeně Lory. Jak se zamračila, řasy se jí zatřepotaly a fialové drahokamy se rozpohybovaly jako v tanci. Emily se kousla do rtu a sledovala, jak drobounkým fialovým kamínkům narostla třpytivá křídélka, vznesly se, zabzučely a chvíli poletovaly Lory

kolem hlavy, než se zase vrátily na řasy. Nebylo jí jasné, jestli její sestra použila k výzdobě řas maličký pohádkový hmyz, nebo jestli to byly přece jenom drahokamy a Lory ji očarovala tak, aby se jí zdálo, že létají.

„No ano, vidí perfektně, proto málem sletěla ze schodů,“ přisadila si Linda, strčila roz dováděně do svého dvojčete loktem, a pak si namazala další toast pořádnou vrstvou marmelády. Linda s Lory nebyly identická dvojčata. I když odhlédneme od Lořiny posedlosti vším třpytivým, byla blondátá, kdežto Linda měla tmavé vlasy, v nichž prosvítaly světlejší prameny. Bylo tedy snadné je rozeznat, ale i tak tu zůstávalo něco, co z nich jasně dělalo sestry. Taky Emilyin mladší

bratr Alexander měl stejně špičatou bradu a velké oči. Patřili k sobě.

Že se nepodobala nikomu z rodiny, ji ostatně kdysi jako první přivedlo na myšlenku, že mezi ně patřičně nezapadá. Vypadala obyčejně. Měla tmavé vlnité vlasy, které se jí občas podařilo zkrotit do přijatelného účesu, ale vždycky jí trčely na všechny strany, když ráno vstala. Tmavé oči se jí zdály docela hezké, když na sebe mrkla do zrcadla. Nijak ale neoslňovala krásou jako všichni ostatní. Dokonce i táta byl krasavec. Často s ním dělali rozhovory o knihách, které psal, ale dá se říct, že toho vždycky napsali víc o jeho stříbrných vlasech a lících kostech filmové hvězdy než o knihách samotných.

Lory se na ni začulila: „Dám ti něco, na co by ses mohla dívat, abys mě pořád tak nesledovala.“

„Takže nebyly skutečné? Víš, tamty...“

Lory protočila panenky. „Já vždycky zapomenou, jak moc toho nevíš.“

„No tak mi to řekni!“ dopálila se Emily, ale Lory s Lindou se na sebe jen podívaly a úplně stejným pohybem pokrčily rameny. „Zeptej se mamky,“ pobídla ji Lory. „Nebo táty, i když v jeho případě budeš dneska potřebovat hodně štěstí, abys z něj dostala něco smysluplného. Ptala jsem se ho, jestli chce snídani, a on na to, že to je zajímavá otázka, a jestli si myslím, že zuby musí být vždycky s něčím spojené. Určitě zase tvoří nějaké monstrum, o kterém bude psát.“

